

Moji milí,

„Kříž stojí, zatímco svět kolem se kymácí“. Toto heslo řádu kartuziánů, pocházející od svatého Bruna, který žil v jedenáctém století, se mi v posledních několika letech opakovaně vrací na mysl. Každý den nám někdo nabízí nějaké falešné jistoty, o které bychom se měli opřít, aby nás další den překvapil jen dalšími novými nejistotami. Mnozí tak běhají od čerta k ďáblu a diví se, že nemůžou najít klid a v jejich myslích se zabydluje strach.

Pamatujme – kříž stojí pevně. Je to kotva, je to sloup, o který se můžeme opřít. Nikdy nás nezradí. Musíme se ho ale pevně držet. Musíme ho obejmout.

Tématem tohoto našeho farního zpravodaje je „adorace“. Klanění se našemu Pánu v proměněné hostii. Eucharistie je ovocem kříže – stromu života. Toto ovoce dal Pán těm svým v předvečer ukřižování. Je to jeho Tělo, které se za nás vydává a Krev, která se za nás prolévá. Stále.

Hledáme jistotu? Bezpečí? Klid? Přijetí? Pomoc? Hledejme ji před samotným Pánem, který s námi stále přebývá pod způsobou chleba. Přeložil jsem pro nás deset důvodů, proč konat „svatou hodinu“ – hodinu adorace nejsvětější svátosti. Pocházejí od kandidáta blahořečení, amerického biskupa Fultona Sheena (8. květen 1895 – 9. prosinec 1979). Sheen byl velice čínorodý muž. Dodnes je možné na youtube najít záznamy mnoha jeho charismatických vystoupení v televizi. Pravidelně v ní měl svůj program s názvem „Život stojí za to žít“. Byl opravdovou televizní celebritou. Přesto si už od svého vysvěcení na kněze v roce 1919 každý den našel čas na hodinovou adoraci. Zde jsou tedy jeho rady a zkušenosti:

Deset důvodů, pro svatou hodinu podle Fultona J. Sheena

Proč trávit hodinu denně meditací? Protože žijeme na povrchu svých duší a málo víme o Bohu i o svém nitru. Naše vědomosti jsou většinou o věcech, ne o cíli. Většina našich obtíží a zklamání v životě je způsobena chybami v našich životních plánech. Protože zapomínáme na smysl života, pochybujeme dokonce o samotné hodnotě života.

Zlomená kost způsobuje bolest, protože není tam, kde by měla být; naše duše jsou v agonii, protože netihneme k plnosti Života, Pravdy a Lásky, kterou je Bůh.

Ale proč konat svatou hodinu? Zde je deset důvodů:

1. Dobře strávený čas.

Je to čas strávený v přítomnosti samotného Našeho Pána. Je-li víra živá, není třeba žádného dalšího důvodu.

2. Je třeba setřást Polední démony.

V našem uspěchaném životě zabere dlouhou dobu, než setřeseme „polední démony“, světské starosti, které ulpívají na našich duších jako prach. Hodina s naším Pánem napodobuje zkušenosti učedníků na cestě do Emauz (Lukáš 24,13–35). Začínáme tím, že chodíme s naším Pánem, ale naše oči jsou „drženy pevně“, abychom ho „nepoznali“. Dále mluví s naší duší, když čteme Písmo. Třetí fáze je fáze sladké intimity, jako když „se s nimi

posadil ke stolu“. Čtvrtá fáze je úplným úsvitem tajemství eucharistie. Naše oči jsou „otevřené“ a poznáváme Ho.

Konečně se dostáváme do bodu, kdy se nám nechce odejít. Hodina se zdála tak krátká. Když vstáváme, ptáme se: „Nehořelo v nás srdce, když k nám mluvil na cestě a když nám objasňoval Písmo? (Lukáš 24,32).

3. Ježíš si to žádá.

Náš Pán o to požádal. "Neměl jsi sílu se mnou bdít ani hodinu?" (viz Mt 26,40). Slovo bylo adresováno Petrovi, ale zde se oněm mluví jako o Šimonovi. Je to naše šimonovská povaha, která potřebuje onu hodinu. Pokud se ta hodina zdá být těžkou, tak proto, že „duch je ochotný, ale tělo je slabé“ (Marek 14,38).

4. Vyvážení duchovního a praktického.

Svatá hodina udržuje rovnováhu mezi duchovním a praktickým. Západní filozofie inklinují k aktivismu, v němž Bůh nedělá nic a člověk všechno; východní filozofie inklinují ke kvietismu, v němž Bůh dělá všechno a člověk nic. Zlatá střední cesta je ve slovech svatého Tomáše: „čin následuje po odpočinku“, Marta kráčející s Marií. Svátá hodina spojuje kontemplativní a aktivní stránku v životě člověka.

Díky hodině s naším Pánem přecházejí naše meditace a předsevzetí z vědomí do podvědomí a pak se stávají motivem jednání. Naši práci začíná prostupovat nový duch. Změnu provádí Náš Pán, který naplňuje naše srdce a působí skrze naše ruce. Člověk může dát jen to, co vlastní. Abychom dali Krista druhým, musíme Ho vlastnit.

5. Budeme konat to, co kážeme.

Svatá hodina nás přiměje praktikovat to, co kážeme. „Zde je obraz království nebeského,“ řekl, „byl jednou jeden král, který uspořádal pro svého syna svatební hostinu a vyslal své služebníky s předvoláním ke všem, které pozval na svatbu; ale oni nechtěli přijít“ (Matouš 22,2–3).

O našem Pánu bylo napsáno, že „začal konat a učit“ (Skutky 1,1). Člověk, který praktikuje Svatou hodinu, zjistí, že když bude učit, lidé o něm budou říkat jako o Pánu: „Všichni . . . žasli nad milostivými slovy, která vycházela z jeho úst“ (Lukáš 4,22).

6. Pomáhá nám konat pokání.

Svatá hodina nám pomáhá napravit hříchy světa a naše vlastní hříchy. Když se svatě Markétě Marii zjevilo Nejsvětější Srdce, bylo to Jeho Srdce, a ne Jeho hlava, které bylo korunováno trním. Byla to Láska, která byla zraněná. Černé mše, svatokrádežné přijímání, skandály, militantní ateismus — kdo je vyváží? Kdo bude Abrahámem pro Sodomu, Marií pro ty, kteří nemají víno? Hříchy světa jsou našimi hříchy, jako bychom je spáchali my. Jestliže způsobily našemu Pánu krvavý pot do té míry, že vyčítal svým učedníkům, že s Ním nezůstali ani hodinu, zeptáme se snad my spolu s Kainem: „Copak je na mně, abych hlídal svého bratra? (Gn 4,9).

7. Snižuje náchylnost k pokušení.

Snižuje naši náchylnost k pokušení a slabosti. Objevit se před naším Pánem v Nejsvětější svátosti je jako dát tuberkulózního pacienta na dobrý vzduch a sluneční světlo. Virus našich hříchů nemůže dlouho existovat tváří v tvář Světlu světa. „Mohu mít Pána na očích stále; vždy je po mé pravici, abych nekolísal.“ (Žalm 15,8).

Naše hříšné impulsy nemohou překročit bariéru, kterou každý den staví Svatá hodina. Naše vůle se přikloní k dobru s malým vědomým úsilím z naší strany. Satan, řvoucí lev, nesměl vztáhnout ruku, aby se dotkl spravedlivého Joba, dokud nedostal povolení (Job 1,12). Jistě tedy Pán zadrží vážný pád toho, kdo bdí (1 Korintským 10,13). S plnou důvěrou ve svého eucharistického Pána půjde ruku v ruce duchovní odolnost. Po pádu se rychle zvedne: „Neraduj se nade mnou, má nepřítelkyně! Padla-li jsem, povstanu, sedím-li ve tmě, mým světlem je Hospodin. Chci nést Hospodinův hrozný hněv, neboť jsem proti němu hřešila, dokud on neurovná můj spor a nezjedná mi právo. Vyvede mě na světlo a uzřím jeho spravedlnost.“ (Micheáš 7,8–9).

Pán bude příznivý i k těm nejslabším z nás, pokud nás najde u svých nohou v adoraci, disponované k přijetí božské přízně. Sotva se pronásledovatel Saul z Tarsu pokořil před svým Stvořitelem, poslal mu Bůh k úlevě zvláštního posla, kterému o Pavlovi řekl, že „právě nyní dlí na svých modlitbách“ (Skutky 9,11). Dokonce i ten, kdo padl, může očekávat ujištění, pokud bude bdít a modlit se. „Budou se rozmnožovat, kteří se dosud zmenšovali, budou vyvýšeni, kteří byli kdysi poníženi“ (Jeremiáš 30,19).

8. Naše svatá hodina je naší osobní modlitbou.

Svatá hodina je osobní modlitba. Osoba, která se přísně omezuje na své úřední povinnosti, je jako odborář, který odloží nástroje v okamžiku, kdy zazní píšťalka. Láska začíná, když končí povinnost. Je to darování pláště, když byl vzat kabát. Je to chůze navíc. „Odpověď přijde, než zazní volání o pomoc; modlitba nachází posluchače, dokud je ještě na jejich rtech“ (Izaiáš 65,24).

Samozřejmě, že nemusíme dělat svatou hodinu – a o to právě jde. Láska není nikdy vynucená, leda v pekle. Tam se láska musí podříditi spravedlnosti. Být nucen milovat by byl druh pekla. Žádný muž, který miluje ženu, není povinen jí dát zasnubní prsten a žádná osoba, která miluje Nejsvětější Srdce, nemusí nikdy dát zasnubní hodinu.

"Taky bys šel pryč?" (Jan 6,68) je slabá láska; "Spíš?" (Marek 14,37) je nezodpovědná láska; „Měl velký majetek“ (Mt 19,22; Marek 10,22) je sobecká láska. Má však člověk, který miluje svého Pána, čas na jiné činnosti, než vykoná skutky lásky „nad rámec povinností“? Miluje pacient lékaře, který účtuje za každý hovor, nebo začíná milovat, když lékař říká: „Právě jsem se zastavil, abych se podíval, jak se máš“?

9. Brání nám v hledání úniku.

Meditace nám brání hledat vnější únik z našich starostí a strádání. Když nastanou potíže, když jsou nervy napjaté falešnými obviněními, vždy existuje nebezpečí, že budeme hledat osvobození u cizích, jako to udělali Izraelité.

„Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: "V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství. Vy však nechcete, říkáte: »Nikoli! Utečeme na koních.« A vskutku budete utíkat. »Ujedeme na lehkonožích.« A vskutku vaši pronásledovatelé budou lehkonoží.“ (Izaiáš 30,15–16).

Žádný únik k vnějškovostem, žádné potěšení, pití, přátelé nebo zaneprázdnění není řešením. Duše nemůže „uhánět na koni“; musí „obléci křídla“ na místo, kde je jeho „život skrytý. . . s Kristem v Bohu“ (Kolosanům 3,3).

10. Svatá hodina je nezbytná.

Konečně je svatá hodina nezbytná pro církve. Nikdo nemůže číst Starý zákon, aniž by si uvědomoval přítomnost Boha v dějinách. Jak často Bůh použil jiné národy, aby potrestal Izrael za jeho hříchy! Učinil z Asýrie „hůl, která vykoná mou pomstu“ (Izaiáš 10,5). Historie světa od inkarnace je křížová cesta. Vzestup národů a jejich pád zůstává spojen s Božím královstvím. Nemůžeme pochopit tajemství Boží vlády, protože je to „zapečetěná kniha“ Zjevení. Jan plakal, když to viděl (Zj 5,4).

Jediným požadavkem je odvaha víry a odměnou je hluboká intimita pro ty, kteří pěstují Jeho přátelství. Zůstat s Kristem je duchovní společenství, na kterém trval v oné slavnostní a posvátné noci Poslední večeře, ve chvíli, kdy se rozhodl dát nám eucharistii: „Musíte žít dál ve mně a já budu žít dál ve vás“ (Jan 15,4). Chce nás mít ve svém příbytku: „Abyste i vy byli tam, kde jsem já“ (Jan 14,3).